

VĚTRNÍK

Ročník XLVII.

Úterý 11. října 2016

číslo 5.

Udílím vám rád Kašpárkův...

Jsem duše velmi romantická a milovnice pohádkových příběhů. V době vánočních svátků se přestávám starat o domácnost a své okolí, obložím se vším dobrým, tekutinami počínaje přes pochutiny a polštáři konče a sleduju pohádky. Přiznávám se, že ponejvíce tíhnu k těm nejstarším.

Včera na přípravném výboru jsem si chvíli připadala jako v té o princezně se zlatou hvězdou na čele, a to ve scéně předávání řádů, z nichž nejraději mám ten šunky zlaté. JUDr. Kyška takto přistoupil ke Svatce Hejralové a předal jí taktéž jeden řád – na krk jí zavěsil Kašpárka se slovy: „Jsem šašek po-

řádný, ale vše myslím vážně. Tito kašpaři nemají vaši přehlídku znevažovat, ale naopak jsou odměnou za to, jak dobře tady vše funguje,“ usmíval se první předseda SČDO a aiutor svérázných vyznamenání. Kromě Svatky svého vlastního Kašpárka dostala také současný předseda SČDO Pepa Hejral a starosta spolku Krakonoš Karel Bárta.

„Každý král má svého Kašpárka a pan Kyška je můj král,“ prohlásila obdarovaná Svatka Hejralová a s řádem na hrudi, který vylepšila ještě šňůrkami na ovládání končetin Kašpárka, strávila jeden přehlídkový den.

(jn)

Dnes		
kdy	co	kde
8:30	Operky	velký sál
9:00		
	Jablonec nad Jiz.	
9:30	seminář	malý sál
10:15	Operky	velký sál
	Jablonec nad Jiz.	
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	hasičovna
13:30	loučení Zákupy	malý sál
13:30	loučení Bystřice	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Velká Bystřice	před divadlem
16:00	Detektor lži	velký sál
	Velká Bystřice	
19:30	Detektor lži	velký sál
	Velká Bystřice	
22:00	seminář KDP	půdička
22:30	společenský večer	U Medvěda

Recenze: Zdeněk Janál

Pavel Němec, Klaun Banda, Bystrice u Benešova

Když se řekne „klaun“, většinou se vybaví zábavná postava, která legračně namalovaná a oblečená slouží k pobavení publika. Známe i archetypy klauna smutného, případně werichovsky moudrého, ale rozptyl od klauna klasicky cirkusového na druhou stranu spektra je ještě širší, až ke klaunovi zlému a hororovému (psychopatický klaun Joker z filmu *Temný rytíř*, vraždící klaun Pennywise ze zfilmované knihy Stephena Kinga *To apod.*). Rovněž divadelní hra Pavla Němce *Klaun* není jen o tom pouze zábavném – a už vůbec nepřivádí na jeviště divadelní klaunérii jako takovou (až na situaci falešné ekvilibristiky s točením talířů na hůlce). Němec přivádí na jeviště klauna zkroušeného, trpícího i mučeného, přitom moudrého filosofa, který sděluje publiku hluboké myšlenky.

Pavel Němec (zkušený divadelní autor, jehož texty byly nastudovány již více než 60x, a to napříč republikou, především pak v amatérském divadle) *Klaun* napsal a inscenoval v devadesátých letech minulého století a v roce 2015 se k textu rozhodl vrátit, aby v současné době reagoval na dění kolem nás – když inscenuje text, v jehož středu stojí téma „nebezpečí neomezené moci“ a „hrůzy samoty“, jak sám shrnuje v tištěném programu. Aktuálnost tématu je dnes, bohužel, samozřejmá, tedy z tohoto úhlu pohledu Němec trefil do černého. Avšak problematictější již je stavba jeho dramatického textu a následné inscenační pojetí. Autor je v tomto případě také režisérem a dokonce představitelem titulní postavy *Klauna*. Divadelní soubor *BANDA z Bystrice u Benešova* se v této inscenaci navíc představuje takřka jako rodinné divadlo (Královnu hraje autorova/režisérova manželka Stanislava a Páže dcera Kateřina. Jako Šašek jim sekunduje Michal Zemek, u něhož, alespoň podle jména, není rodinná příbuznost zjištělná. Ze záznamu ještě zaznívá Hlas Ludvíka Němce). Obávám se, že

spojení tolika aktivit v jedné osobnosti znemožňuje potřebný dostatek odstupu a nové interpretace.

Jak již bylo řečeno, sledujeme hru především o hrůze ze samoty a o nebezpečí neomezené moci. To ano, ale témat je mnohem více – bohužel pak pevně vytvořený dramatický konstrukt přehlucují, motivy se vrší na úkor přehlednosti děje a motivací postav, ne tolik v textu, více v inscenaci, která postrádá dostatečné režijně-dramaturgické akcenty na to, co je skutečně důležité – respektive není jasná hierarchie sledovaného. Textu, který nezapře inspirace např. ve filmu *Šašek a královna* nebo v námětu *Princezna Turandot*, by proto slušelo celkové zjednodušení a zpřehlednění. Problematické je například řazení situací – není zcela jasné, jak se postavy na scéně zjevují, odkud, proč a s jakým cílem přicházejí (řeč je o Panošovi a ještě více pak o Šaškovi). Jiným příkladem za všechny může být situace, kdy *Klaun* varuje Panoše, aby si dával na Šaška pozor, že ho jen zneužije – ovšem ve chvíli, kdy divák o Šaškovi zatím mnoho neví a samotný *Klaun* se to může jen dohadovat z Šaškova vstupního chování (více než jednání). Ovšem to se v podání Michala Zemka jeví spíše jako neutrální, neboť nám v počátku mnoho o Šaškově nebezpečí nezjevuje a ani nenaznačuje svoje úmysly. K tomu mu chybí dramatická situace i verbální prostor (kromě první situace, kdy je Šašek o samotě s královnou, ale při té

Klaun neasistuje).

Musím konstatovat, že přes výhrady se mi samotný text hry jeví jako zdařilejší než jeho inscenační podoba souboru *BANDA*. Skýtá totiž potenciál k inscenaci využitelný ovšem až po zásadních dramaturgických úpravách, po „vyčištění“ logického průběhu děje. Je možné, že režisér, nezainteresovaný v přímém autorství a nehrající zároveň titulní postavu hry, by dalším tvůrčím vkladem, a tedy vlastní interpretací textu, mohl motivace figur zpřehlednit, jasněji scénicky vyložit, být režijně nápaditější, než nakolik se to daří Němcovi v roli režiséra, a vytvořil by tak dynamičtější (ne tolik s prominutím „loutkové“) a sdělnější divadlo, než jakému jsme byli svědky. Němec až příliš spoléhá na sílu slova, monologů a dialogů (přitom dobře napsaných – je evidentní, že autor dialog napsat umí!) a myšlenek v textu obsažených. Ale obávám se, že to pro úspěšnou jevištní realizaci nestačí, neboť místy sklouzává až k inscenování traktátu, filosofie, namísto živého divadla, živých postav a především situací. Text se na několika místech stává příliš vyprávěcím, mnoho se vysvětluje, mnoho se hovoří o tom, co se děje nebo stalo, místo toho, aby se to odehrávalo na jevišti přímo jednáním v situaci.

Předěly mezi obrazy (celkem 12) jsou tvořeny nenápadně jen pomalým setměním, situace následující začínají v podobném tempu jako ty předchozí, inscenace tak působí monotónně a

syrově. Důsledně zde není pracováno ani s hudbou, nadbytečně je pak využívána u momentů projevů zamilovanosti či lásky, které nevhodně podkresluje, čímž se dostáváme až k pro-středkům psychologického divadla, jež do této modelové hry zabloudily spíše odjinud.

Němec si vystačí s brookovsky jednoduchou scénou, s náznakami – při jejich dodržování inscenace dobře funguje. Kombinuje ji však s kostýmy, u nichž se mísí jejich artistní stylizace s realismem, vypadají na první pohled hezky, ale až příliš pohádkové. Pohádkový námět je zde však pouze východiskem – v inscenaci o hrůznosti neomezené moci bych očekával větší razantnost ve všech složkách – kostýmy počínaje přes režijní uchopení až k hereckému provedení.

Samota a opuštěnost vytvářejí z člověka osobu nešťastnou (zde samota a opuštěnost Královny, ale i Klauna). Toto neštěstí může vést k vnitřní vyprahlosti, a jak vidíme, až ke krutosti. Ta je dokonce v takové síle, že překoná i krutost motivovanou ziskuchtivostí a touhou po moci (postava Šaška). Představitelka Královny Stanislava Němcová dává nahlédnout za masku chladu a svoji postavu dokáže obhájit, když naznačuje, že k ní dospěla především z vnitřní bolesti – byla provdána a svého muže od svatby mnoho let neviděla, žije opuštěná pouze s Klaunem, který slíbil věrnost jejímu otci – svoji bolest si na něm střídavě vybíjí a působí jí jemu (princip, který je hluboce lidský – když nemůžeme vybit svoji bolest a zlost na tom, kdo nám ji způsobil, najdeme si zastupný prvek či přímo člověka, který to nevině schytá - Klaun). Ale zároveň jakoby ze začátku byla mezi Královnou a Klaunem tajná dohoda týkající se Klaunova falešného hrbu – okolí vidí, jak ho Královna skutečně bije a přitom se jen ona sama vybíjí a Klauna to nebolí, dokud ona nepřitvrdí a nerozkáže, aby si hrb sundal. Královna působí ovšem bolest i jiným postavám – například donutí Panoše, aby Klauna do hrbu bil (ten v tu chvíli netuší, že hrb je falešný). Zroyna tak chce způsobit bolest Šaškovi, který Královně ublížil tím, že hrál dvojí hru (předstírané) lásky jak k ní, tak k Panošovi, když v zá-

věru hry zařídí vše tak, aby byl právě Šašek tím, kdo namísto kata vykoná nad Panošem rozsudek smrti. Ovšem Šašek se projeví bezcitně, bolest nepocituje a Panoše bez problémů popraví (o scéně však ex post jenom slyšíme referovat, na scéně se neuděje), projeví se jako postava okolí nebezpečná, Královně tedy nezbyvá, než Šaška zabít (zde autor rafinovaně spojuje Klaunův pokus o sebevraždu jedem a vraždu Šaška, když Královna přikáže výměnu jejich pohárů).

Tragédie je dokonána, Královna přišla o naději k životu a Klaun musí dále snášet útrapy života. Vše se vrací do původních kolejí, do stejné situace jako v úvodu hry – tematizace životní marnosti a beznaděje je završena, když na jevišti zůstanou nehybně a poměrně dlouho sedět obě postavy, sál nezhasíná, opona se nezatahuje... Marnost života se rozlévá do publika. Považu-

ji toto scénické řešení za silné, přestože se ukázalo, že se jednalo spíše o technické nedopatření, když selhalo zvukové zařízení – jak patrně z textu hry, inscenaci mělo namísto dlouhého štronza zakončit zopakované hlášení o tom, že král se opět nevrátí a jede do další bitvy.

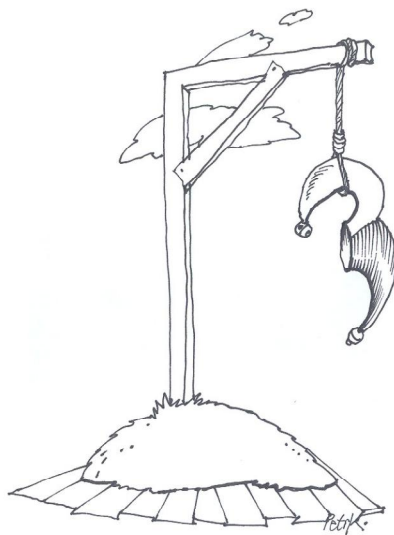
KDP mladým

Včera odpoledne jsme shlédli představení Klaun od souboru BANDA. Vzhledem k faktu, že si hru napsali herci sami, ji hodnotíme jako dobrou. Zaujala nás minimalistická scéna, která však byla pro představení úplně dostačující. Vadila nám nesladčnost fléten, která tahala za uši. Nejvíce poutavý moment v celé hře byl návrat šaška z popraviště, který byl překvapující.

Celá hra nám přišla celkem průměrná, nezklamala nás, ale ani jsme si z ní nic velkého neodnesli. Představení jsme vnímali jako odpočinkové.

Jak to vidí půdička

Autorské divadlo bývá obvykle velice zajímavé. Ve hře Klaun se autor pokusil o modelové drama. Text přes výhrady není špatný. Ale v představení chyběl odstup režiséra od dění na jevišti. Hra nás donutila k zamyšlení, že máme osobní odpovědnost za osudy jiných lidí. Vyskytoval se zde silný motiv viny a trestu.

Recenze: Lenka Lázňovská

Nikolaj Vasiljevič Gogol, Ženitba

DS Havlíček, Zákupy

Při své třetí účasti na KDP uvedl soubor Havlíček ze Zákup satirickou komedii N. V. Gogola Ženitba. Hra vznikla před téměř 180 lety a má u nás jak na profesionálním, tak na amatérském jevišti velkou tradici. Patrně charaktery jednotlivých postav jsou nadčasové a různé „nenažrance“ i „žvanily“ najdeme v každé době. Patrně si také rádi hrajeme na něco, co nejsme. Používám-li termín charaktery, pak tím označuji původní autorův záměr. Napsal klasickou satirickou komedii charakterů. Sluší se připomenout, že poslední a podle mého názoru výtečný překlad pořídil v roce 1979 Leoš Suchařípa, který jistou grotesknost tématu a situací posunul také do jazykové roviny.

Havlíček, respektive Jiří Miloš Šimek jako upravovatel a režisér v jedné osobě, se rozhodli k poměrně zásadnímu kroku. Od původní komedie charakterů inscenaci posunuli k frašce se zpěvy a charaktery nahradili typy. To je jistě možné za dodržení několika podmínek. Fraška je bláznivá komedie postavená na vybudovaných situacích s temporytmem, který je v souladu se žánrem a na výrazném komediálním herectví s průběžným jednáním (plán, realizace, hodnocení), jenž využije to, co mu dají jednotlivé typy, přičemž tyto typy musí být výrazné a pro diváka čitelné. Hudební složka nemůže fungovat jen jako ilustrace či scénické řešení přestaveb, nýbrž musí děj posunovat nebo alespoň komentovat pro diváka. To, že fraška může tendovat ke grotesce, by v tomto případě měla být pověstná třešnička na dortu inscenace. Platí, že fraška se musí udělat, nelze spoléhat na vlastní dramatickou předlohu.

Při pohledu na havlíčkovskou inscenaci Ženitby je zřejmé, že záměr zůstal někde na půl cesty a že k cíli úplně přátelé ze Zákup nedorazili. Inscenaci chybí situace s tahem, spíše než komediální typy jsme viděli výraznou charakterizaci, která v některých případech byla šarží než herec-

kým typem. Doplatil na to také soubor protihráčů, totiž Tekly a Kočkareva, kteří spolu soupeří. Čitelnější byl Kočkarev Karla Minaříka, jehož postava měla motivaci a energii v řešení situací. Tekla Věry Košťálové se do slova vytrácela. Dobré pasáže zejména v závěru měla představitelka slečny Agáty, která dokázala prodat dychtivou naivnost staré panny. Ani hudební složka jako směsice ruských a našich lidových písní, do níž byl zamíchán motiv z Prodané nevěsty, inscenaci nepodržela, neboť měla spíše ilustrativní funkci. Bohaté kostýmy kontrastovaly s chudou scénou, v níž upoutaly obří klíčové dírky, aniž byly vyu-

žity, např. k tématu, že každý na každého něco ví, což by dobře zapadlo do jednoho z klíčových témat hry, totiž, že každá postava něco předstírá.

Za zvláštní zmínku stojí jazyková rovina inscenace, v níž se Suchařípův překlad mísí s vlastními úpravami jednak směrem k hovorové řeči, jednak k aktualizacím typu Ivánku, kamaráde. Nepovažuji to za úplně povedenou záležitost.

Národní přehlídka i v tomto případě nastavila velké kritické zrcadlo, což možná pro Havlíčka nebude úplně příjemné. Musím však dodat, že to platí pro všechny uvedené inscenace a že metr je stejný.

KDP mladým

V pondělí večer jsme shlédli představení Ženitba od DS Havlíček Zákupy. Hned na úvod jsme se výborně pobavili díky slečně hostesce, která rozesmála opravdu snad celé hlediště svým nekontrolovatelným smíchem.

Úvodní scéna inscenace byla zvláštní až divná a trochu nudná. Herecké výkony nám přišly nic moc, až na energický výkon dohazovačky a také Žvaněkyna, který zaujal. Služčin zpěv všechny pobavil a byl vnímán jako předěl jednotlivých scén, což bylo příjemné a vhodné. Ostatní by asi raději v představení zpívat neměli. Dále nám vadil nepadnoucí korzet Agáty, který měl rozptylující efekt, a špatná artikulace herců.

Domníváme se, že celý text nebyl správně pochopen a tudíž ztrácel pointu a humornost, na které hra stojí. Hodnotíme tedy představení jako ne moc poutavé a trochu suché.

Jak to vidí půdička

Z Ženitby od Zákupských máme smíšené pocity. Nemyslíme si, že se jim včerejší představení povedlo. Na souboru byla vidět nervozita, která zřejmě vycházela ze závažnosti situace. Celé to mělo těžkou zadnici. Máme pochybnosti, že písničky ve spojení s Gogolovým textem splnily svůj úkol. Přesto bychom rádi vyzvedli Duňasův půvabný zpěv a výkon Kočkareva, který držel rytmus hry.

Němec se tu naučil lyžovat, jeho dcera chodit

Včera se na schodech před Divadlem Krakonoš sešly k vítání hned dva soubory, a to BANDA z Bystrice u Benešova a DS Havlíček Zákupy. „Já si můžu přivítat hned dva soubory najednou, kdo tady má podobné štěstí,“ pochlubil se u mikrofonu Vladimír Vodsedálek z přípravného výboru přehlídky. Konstatoval, že byť Banda je nováčkem přehlídky, tak Bystričtí rozhodně ne. „Do roku 1992 tu Bystrice hrály osmnáctkrát, naposledy přivezly představení Rajčatům se letos nedařilo. Na Ludvíka Němce, otce přítomného Pavla, jsem chodil ještě jako dítě,“ svěřil se Vodsedálek a připomněl, že cesta souboru ze Zákup na přehlídku do Vysokého byla kapku složitější. „Poprvé sem jeli Autostopem a najednou z toho byli Tři v tom a se Zenitbou přichází trochu pozdě až nyní – i to se někdy stává,“ zavtipkoval Vladimír.

Také Hanka Dohnalová z SČDO přiznala, že Bystrické zná už hodně dlouho, jelikož z 26 krajských přehlídek v Josefově Dole nevynechali ani jedinou.

Pavel Němec zavzpomínal na doby, kdy jezdil do Vysokého nejen na přehlídku: „Naučil jsem se tady lyžovat a moje dcera na Prvosence udělala první kroky. Tak snad bude mít pevný krok i na jevišti,“ uzavřel vítání Pavel Němec z Bystrice, které zanedlouho čekalo odpolední představení.

(jn)

**Ve snaze připomenouti se
uskuteční VOBSKOČÁK**

**malé vystoupení
ve čtvrtek 13. 10.
ve 22.31 hodin**

**Vstupné
dobrovolně dobrovolné
(tedy co kdo dá).**

**Představení
potrvá nejvýše hodinu
(bez přestávky).**

Program: pestrý.

Známka pro turisty

V přízemním krámku v Divadle Krakonoš jsou letos poprvé k dostání také oblíbené turistické známky.

„Nechali jsme jich vytisknout na šest set kusů a k dostání jsou za pouhých 12 korun,“ říká hospodárka přípravného výboru KDP Marcela Škodová.

Sběratelé známek však obvykle žádají také razítko. I to v Divadle Krakonoš získáte. A pokud budete mít opravdu štěstí, pak vám známku orazí speciální raznicí přímo Pán hor, Krakonoš. Jen pro získání razítka se musíte od krámku v přízemí vydat trochu dál. Projdete celou budovou, na schodišti si můžete prohlédnout výstavu, pak se vydáte přes půdičku, kde můžete načerpat síly při kávě, až dorazíte do dílny STDK, kde se zeptáte, zda je právě přítomný Krakonoš. Nejlepší doba, kdy ho v divadle je možné potkat, je těsně po vítání souborů před divadlem. Razítko ale získáte i bez Krakonoše od některého z techniků. (jn)

Divokého Valeše se Svatka trochu bojí

„Vaše divadlo mě vždycky dostane, vždy na mě silně zapůsobí,“ řekla členům Rádobydivadla Klapý při loučení Svatava Hejralová a dodala, že se před Ladislavem Valešem sklání, obdivuje, jak má soubor vyceповaný, ale hrát by pod jeho vedením nechtěla: „Strašně bych se tě bála,“ konstatovala Svatka, jež prozradila, že se režisérovi přezdívalo Divoký Valeš.

Ani další z řady hostesek nasazených jako špión v souboru, tentokrát Pavlína, neprozradila nic. „Odesla jsem si úžasný zážitek z představení. Ačkoliv hrají vážné kusy, tak jsme se večer velmi dobře pobavili,“ sdělila Pavlína.

Valeš chtěl souborové hostesce předat sladký dík, tak přišel s čokoládou a žádostí o její stále angažmá u souboru v době přehlídky. „V tomto roce slavíme třicet let od vzniku, poprvé jsme tu hráli právě naše úplně první představení, tak se nám letos tak nějak symbolicky uzavírá kruh s třicítkou na konci,“ připomněl Ladislav Valeš dobu, kdy se na 17. ročník v pátek přihnal úplně

neznámý soubor s hrou Zeď. „A vyhráli tenkrát, co mohli,“ postěžovala si Svatka.

K přípitku pozvedla tentokrát sklenku Iva Janálova: „Nejkratší cesta od člověka k člověku je pohled do očí. Přeji vám, aby ten váš pohled na život, na lásku, na divadlo vždycky vzal ten správný směr.“

A poté už se jen loučilo a připomínalo obíhání kostela. „My běhat nebudeme, budeme se vozit, protože by to jinak někdo z nás mohl zaplatit životem,“ uzavřel loučení v duchu tragického souboru Ladislav Valeš.

(jn)

Divadla si dělám vždycky sám

Tomáš Hradil, DS Osvětové besedy Velká Bystrice

Detektor lži zřejmě v běžném člověku vyvolá představu akční detektivky či thrilleru, kdy hlavní hrdina, neohrožený a nezranitelný agent nejtajnějších státních či královských služeb je cvičen i v umění neprozradit detaily ani na obávaném detektoru a nehnout při tom ani brvou. Proto jsme zašli s několika rafinovanými otázkami přímo za režisérem inscenace Detektor lži Tomášem Hradilem z DS Osvětové besedy Velká Bystrice.

Tomáši, ty máš nějaký vztah k transcendentnu a okultním vědám, že ses dal na detektor?

No, to vůbec ne. To bylo úplně jinak. S tímto textem jsem přišel do styku na jednom režijním kurzu, kam ho přinesl Vladislav Valeš jako látku k tomu, jakým způsobem proškrtat text před tím, než bude inscenován. A stala se taková věc. Málokdy přečtu divadelní text jedním dechem a

nedokážu se od něj odtrhnout. To se mi právě v tomto případě stalo. A to byl ten impuls, to byl ten moment k tomu, kdy jsem řekl, že tento text prostě chci udělat a inscenovat.

A tví spoluhráči, kterých je ve hře poskrovnu, byli téhož názoru?

V podstatě ano. Radka Scharodová a Pavel Dorazil se mnou byli na stejném kurzu a získali na na předložený text úplně stejný názor. Několik prvních pár minut jsme udělali už na kurzu a pak jsem položil otázku, zda by byla vůle udělat to celé. A ta vůle byla, takže jsme do toho šli.

Svěřili jste se do rukou nějakého média, když jste šli do takové víceméně okultní hry?

To ne. Svěřili jsme se do svých vlastních rukou.

Je to asi osvědčená metoda.

Ta nejosvědčenější, neboť já si divadla dělám vždy sám a pak se pod ně i podepíšu.

(PeHe)

Metro Hronov - Vysoké je konečně využité

Ti, co si vstupenky na jednotlivá představení zakoupili v předprodeji, si nové usměvavé tváře v okýnku pokladny možná ne všimli. Ti, kdo si lístek kupují na poslední chvíli, ji v zamyšlení ani nezaznamenali.

Pokud jste však zaostřili a byli překvapení, že v pokladně nevidíte známou tvář Evy Lukášové, možná jste znejistěli. Jestliže stále váháte, pak vezte, že záskok přijala bývalá ředitelka národní přehlídky Jiráskův Hronov Marcela Kollertová. Osoba více než kompetentní.

Do lukrativní práce na KDP přijíždí každý den metrem, které se před několika lety vyhloubilo z divadelního propadla až do Hronova, jak stálí návštěvníci vysoké přehlídky vědí. Patronát nad novou kolegyní převzali pracovníci přílehlé divadelní šatny, kteří se nezištně starají o její blaho. Volné chvíle si nová pokladní vyplňuje četbou informací běžících na světelných panelech proti okénku. Proto je Marcelu Kollertovou možné využít také jako informační kancelář. (jn)

Na spolkový prapor vydělala opera Dráteník

Pokud jste stálými hosty divadelního malého sálu, neboli hospůdky U Bruncvíka, pak jste si možná všimli zcela nové dekorace na stěně. Před přehlídkou a v souvislosti s 230. výročím založení divadelního souboru Krakonoš bylo možné tu díky vysocké starostce Lucii Strnádkové pověsit zrestaurovaný prapor spolku z roku 1870 vysoký 153 cm a široký 167 cm.

Na prapor si bylo třeba vydělat, proto zpěvácký spolek Krakonoš nastudoval roku 1870 operu Dráteník s Chmelenského libretem a Škroupovou hudbou, kterou provedl čtyřikrát (25. února, 11. a 18. března 1870) a za utržené peníze spolkový pra-

por pořídil. Zhotovila jej firma Ernest Krickel a Schweiger ve Vídni za 325 zlatých. V kostele svatě Kateřiny Alexandrijské prapor posvětil 28. srpna 1870 vysocký farář, pater Josef Kočí. Do muzea prapor předala Františka Hejralová, rozená Nosálová. Do sbírky prapor zapsala v úterý 10. října 1961 její někdejší spolužačka a jmenovkyně Františka Jandová, někdejší představitelka kněžny Audy z divadelní hry Cesta kolem světa za 80 dní, respektive z jejího nastudování před první světovou válkou.

V roce 2016 list praporu restaurovala přední restaurátorka historického textilu Alena Sa-

mohýlová z Uměleckoprůmyslového muzea v Praze, náklady uhradilo město Vysoké nad Jizerou ze své kasy. Rozsah poškození byl velký, proto se na praporu pracovalo déle, než byl původní předpoklad. Letos na konci června byly z dvoubarevného praporu demontovány kovové trásně, které bylo třeba vyčistit a ošetřit. Rozpáralo se také obvodové šití a obě strany praporu se tak oddělily. Každá pak prošla mokřím čištěním a sušením ve vodorovné poloze bez žehlení. Praním, vyvárkou a sušením na rovné desce prošla i výtuzná mulová tkanina z vnitřní vrstvy praporu.

Jako podložní tkaninu obarvi-

la restaurátorka hedvábné pongé na odstín vyšisované červené tkaniny a na odstín écru přírodního hedvábí. Pro překrytí v líci byla na shodné barvy vybarvena francouzská průsvitná hedvábná krepelína. Poškozené hedvábí světlé strany praporu, kde je vyšitý český lev, bylo restaurováno technikou skeletáže šitím na vybarvenou podlož a z lícu zajištěno hed-

vábnou krepelínou. Do Vysokého nad Jizerou byl zkompletovaný list praporu předán 29. září 2016, když byla zrestaurována jeho červená strana s nápisem KRAKONOŠ a přišity obvodové trásně.

(zpracováno podle informací Vlastivědného muzea ve Vysokém nad Jizerou)

Došlo do redakce

Určitě si všichni vzpomenete na jednoho z bardů ochotnického divadla, Vlastíka Ondráčka z Karlových Varů. Vlastík je stále členem přípravného výboru, ale jeho aktuální zdravotní stav mu už nedovoluje, aby absolvoval dlouhou cestu ze západočeských Varů do severočeského Vysokého nad Jizerou. Vlastíkovou „povinností“ tady na Vysokém byla loučení se soubory.

S humorem sobě vlastním vypravoval soutěžící na cestu domů, přinášel historky z divadelního prostředí a radil, jak na to, aby se na zdejší prkna dostaly znovu. Dnes od Vlastíka Ondráčka přišel na naši adresu pozdrav pro všechny účastníky KDP.

Zdravím všechny milovníky amatérského divadla a přeji krásné inscenace na letošním KDP 2016. Moje pozdravení, Vlasta Ondráček ze světových lázní Karlovy Vary - čau.

Vlastimil Ondráček

Spokojenost veliká!

Krakonoš je s přehlídkou spokojený asi, neboť ráno vykuleně hleděl jsem do krásy – hory v dálce cukrované, jen si sáhnout na ně, doma v kůlně zadupaly jistě – lyže, saně.

Krakonoš je spokojený – no – a my jsme taky, i když sem lehký deštík spustí na nás mraky. Divadlo se „poklapilo“, bylo na co hledět – ještě dlouho po té „cestě“ chtěl jsem zůstat sedět.

Jenže čas – ta mrška čilá – hnal mě k Brunčvíkovi – dát si víno, džintonik a ještě – no, kdo to ví! A až s vůní pekárny půjdu – znaven celý – už se budu zase těšit třeba – na úterý!

Jiří Hlávka

230 let lidového divadla ve Vysokém nad Jizerou Budova divadla Krakonoš

Pokračování z Větrníku č. 4

Vytíženost budovy je velká, myslí se na nové, větší divadlo. Z různých projektů a návrhů je nakonec vybrán ten, který respektuje stálý provoz divadla a požadavky na uchování pospolitosti jednotlivých prostor. Ale bohužel (nebo bohudík?) chybí to nejpodstatnější - peníze.

Společenské změny roku 1989 vedou vysoké divadelníky k úplné samostatnosti. Přebírají zpět Divadlo Krakonoš postavené předky a odkupují od města pozemek (ač dar, nějakou záhadou nikdy nebyl přepsán na spolek). Vlastními silami a financemi se snaží uchovat původní rozsáhlou činnost a udržet v dobrém stavu i divadlo. Vylepšuje se, opravuje, maluje, natírá, uklízí, jenže zub času je neúprosný. Na zásadní opravu topení, vody, oken, dveří, omítky je potřeba téměř tři miliony korun. Částka vesmírná. To je také ten největší podnět k vypsání veřejné sbírky. Ta je vyhlášena 1. 4. 2004, po prodloužení ukončena k 23. 2. 2007. Vybraná částka se šplhá k 1 205 003 Kč (přičemž 900 000 vkládá soukromý donátor).

Rok 2005-6 – 1. etapa

S odvahou se spolek pouští do 1. etapy oprav čela budovy, a to díky dotaci z Nadace VIA firmy Philip Morris pro aktivní život obcí - 333.000 Kč. Stejně jako našim předkům v roce 1924 začíná se i nám plnit sen o opraveném divadle. V srpnu získáváme stavební povolení, hotovo je 10. 7. 2006 s celkovými náklady 676.000 Kč.

Závěr roku je více než nadějný pro divadlo, na tradičním posezení o Dlouhé noci začal sen o opravě celého divadla nabývat konkrétní obrysy - Liberecký kraj přispěje sto tisíci a ze státního rozpočtu se nám do kasičky nasypou rovné 3 miliony!

Rok 2007 - 2. etapa

Nová okna, plynofikace a topení, klimatizace, podlahy ve velkém sále a na chodbách, zateplení půdičky, výmalba budovy, oprava střechy, nová fasáda na zbytku budovy. Na drobné dokončovací práce, především úklidové, přikládají ruce k dílu i členové spolku.

Skončeno je těsně před přehlídkou 12. 10. 2007 s celkovými náklady 4 106 000 Kč. Navštěvníci přehlídky, stejně jako my, jsou nadšeni z nově opraveného divadla a nám stále plně nedochází, že nemožné je rázem možné.

Rok 2008 - 3. etapa

Oprava kanalizace a podlah, vnitřní lakýrnické práce. Celkové náklady 170 000 Kč.

Rok 2010 - 4. etapa

Po dlouhé diskuzi ve výboru spolku, na co požádáme dotaci od MAS Jilemnice (evropské fondy), vítězí rozum a členové se přiklání k restaura-

ci naší „malé Hynaisky“ a jejího technického zařízení. Historická malovaná opona od Jana Falky ve velkém sále byla pořízena ještě do sálu na radnici roku 1903 za 20 zlatých!!! Jejího restaurování se ujímá pan Látal s manželkou a svými studenty z Litomyšle. Jistě mnoho členů spolku rádo zavzpomíná na opravdový kumšt – na sejmutí opony, její opětovné vrácení a první spuštění. Dech se tají a slzy se derou ven. Hotovo je v srpnu za 551 000 Kč (495 000 Kč činí dotace MAS).

Rok 2011-15

Dokončovací práce na vnitřních opravách a vybavení. Celkové náklady se blíží k částce 250 000 korun. Divadlo je opravené, krásné a můžeme být na ně hrdí stejně jako naši předkové.

Děkujeme všem, kteří přispěli, pomohli, pracovali.

(sh)

středa 12. října 2016

kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	loučení Velká Bystřice	malý sál
13:00	KDP mladým	
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Vysoké nad Jizerou	před divadlem
16:00	Holky z kalendáře	velký sál
	Vysoké nad Jizerou	
19:30	Holky z kalendáře	velký sál
	Vysoké nad Jizerou	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	U Medvěda

Větrník, zpravodaj XLVII. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Gabriela Jakoubková, ilustrace Petr Kolínský, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal.

Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč